

לוממבה בנחלת יצחק, פר לשימוש פרטי ותנועה חלוצית במרתף מלון דן

קשה להיות בהמה

לבי לפרות המיסכנות של נחלת יצחק, שחרב הגלות מונחת על צוארן. אילו הייתי פרשן מדיני, לא הייתי מהסס להקיש על מצבן ממצב הבלגים בקונגו. גם הם ישבו עשרות שנים בשלוה ובבטחה, ולא העלו בדעתם כלל שמתרגשת עליהם פורענות, עד שיום בהיר אחד קרתה השואה. את הבלגים עוד אפשר נולדו, דבר כזה קורה להם בפעם הראשונה בחייהם ואי אפשר לדוש מהם ראיית נולד, מה שאין כן הפרות. הלא רק לפני עשרים וחמש שנה עברו נסיון דומה! אז היו שתולות בלבה של תל אביב, במקום שהיום רחוב הרמן שפירא. העלו גרה בבטחה ובחוסר דאגה, עד שאמרה להן התנועה הציונית: "מה לכן כאן? לכו לנגב!" הפרות היו אז צעירות ומלאות אידאליזם והלכו לנגב בלי להשמיע מו. כל פרה ארוה את עטיניה הפרטיים (60-58-90) והלכה לנגב הרחוק, שבאותם הימים היה נחלת יצחק.

עשרים וחמש שנה נחלו בשלום בנחלת יצחק. נברו באבוסים, לעסו קש ותבן, וגרשו את הזבובים בנפנופי זנב, עד שקפץ עליהן רוגזו של לוממבה.

רחלבסקי ובגרמן הם שכנים, ורק גוד מפרידה בין הרפתים שלהם. כשבאתי לבחון את תגובותיהם לגזירת דין, שגור עליהם לצאת לנגב, שמו אצבע על שתי ואמרו: "ש... אל תדבר בקול רם פן תשמענה הפרות." עד עכשיו הצלחנו להע

לים מהן את דבר הגורה. אסרנו להכניס עתונים לרפת וגם הוצאנו משם את הדין, אף על פי שזה הפחית קצת את תנובת החלב.

הסברתי להם ששיטה זו אינה טובה, מפני שאי אפשר להסתיר את האמת לאורך ימים, וכאשר יגוננו לאוני הפרות שמן דבר, לא יהיה מנוס ממהומות. ענו לי ה שנים שהם רפתנים ותיקים ומכירים היטב את נפש בהמתם, שפרות זה לא בלגים. פרות לא נתקפות בבהלת פתאום ולא נמלטות על נפשן לכל רחש עלה גידף ברות. חזק מזה, קשה מאוד לאנוס פרה כשאינה רוצה.

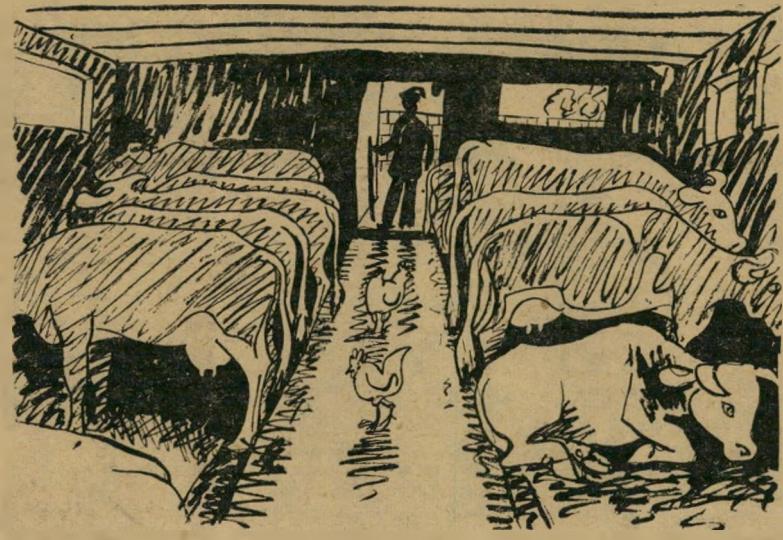
"תמימים אתם," אמרתי, "אם אתם סומכים יותר מדי על נסים. כדאי לכם שתמינו כבר מעכשיו יחידת אום מהרצועה, ואולי אפילו את דג המרשלד בכבודו ובעצמו."

פר המריבה

על אף אמצעי המניעה שאוחרים בהם רפתני נחלת יצחק, קיימת בכל זאת הסכנה שמוימות דמין יצלחו, והפרות הצטרכנה של הפרות? שאלה זו העסיקה השבוע את בית המשפט בתל אביב, כשהובררה התנגדותה של הסוכנות היהודית לצו העיקול שהוטל על פייבל, הפר של מושב בניה ברורם.

כשהעתי למושב בניה, העומד על הכיש המהבר את גדרה עם כביש החוף, התברר לי שתחילתו של הענין בכך, שכמה פרות מסרבות להתעבר בהפריה מלאכותית.

הן טוענות שצריך לשים גבול לשימוש באמצעים מדעיים ומכניים. אין להן התנגדות עקרונית למכונות חליבה אוטומטיות, לשוקת המכנית, לפולה הקרציות האלקטרוני וגם לשימוש, כלומר - לסיפוק 150 הפרות ש אינן מוכנות להתפשר על תחליפים מלאכותיים. לא הצלחתי להוציא מפיו של צבי סיני מה צורך יש לו בפר כמו פייבל. אחרי

הכל, פר בגודל כזה הוא קצת יותר ממה שנחוץ לו לבן אדם לשימוש ביתי.

ערבי תנועה לתיירים

התגלית האחרונה של לשכת התיירות היא שרבים מיהודי התפוצות לא זכו לקבל

לא למקצוע העורות החשמלי. אפילו שהן פרות, מסוגלות הן להבין את התועלת המשקית הטמונה בהמצאות אלה, שמותרת להסוך בכוח אדם. אבל מה טעם בהפריה מלאכותית, שכל תכליתה בזבוז של כוח אדם לשם קימוץ בכוח בהמה? האם לא די לו לאדם שגול מהפרות את האחו הרענן ואת מי הפלג הזכים, שירים את ידו גם על שארית הפליטה של הרומנטיקה?

מכיוון שפרות אלה עמדו במרוקן, מרה הסוכנות היהודית למושב בניה את הפר פייבל, שימלא את מקומו של פקיד משרד החקלאות (העושה את ההפריה המלאכותית) אצל הפרות הסרבניות.

בינתיים פרץ סכסוך בין המתישב צבי סיני לבין הועד, על שלושת אלפי לירות שהועד חייב לו כשכר עבודה. תחילה שילמו לו בצ'קים, אך כשהגיע זמן פרעון הצ'קים, לא היה להם כסיו. פנה סיני לבית המשפט וביקש להטיל עיקול על הפר ועל שני הטרקטורים, אך הסוכנות התנגדה לכך, כי לדבריה אין פייבל רכושו הבלעדי של המושב. היא השאילה את הפר רק

חינוך ציוני-חלוצי בתנועת נוער של ארץ ישראל העובדת. את החור הזה בהשכלה שותמים לכל תייר במחיר שלש וחצי לירות לערב במרתף מלון דן. אף על פי שהחור שלי בהשכלה לא שוה שלש וחצי לירות, קניתי בכל זאת את הסתימה, כי חשבת לי שאם לא יסתום לי זה את החור בהשכלה, הוא יסתום לי לפחות את החור בשיניים.

במרתף כבר היו כל הכסאות מסודרים בחצי גורן מרובעת ותפוסים באחורי 300 ישראלים, שהסתירו 28 התיירים את רחבת הריקודים. המדריכה יהודית גלעד קראה את סדר היום: הזמרת התימניה אתובה צדוק תזמר גם באידיש, רקדני הפועל ירקרו ריקודים ומשכית תציג אופנה ישראלית מקורית. רקדני הפועל, כך אמרה המדריכה, הם צעירים בני 17-16, כי מנהג מקובל אצלנו שבטרם ילך הנוער לצבא, הוא רוקד ריקודים. טבע כזה יש לנו, שאנחנו מוכרחים לבטא את רחשי לבנו בתנועות

גוף, ועצבנות זו אחראית באופן משפטי לכך שהמצאנו את ריקוד העם.

חבילה של רקדנית ורקדנית התפורה על הרצפה המבריקה. בתלבושת רועים ישראלית מקורית, שנגנבה מהגרדובה של קרקס וארשה, פתחו המחוללים ב"משחקי הכפר". כדי שתתפסו את פרינציפ המחול העממי, צריך להסביר לכם שהתיירים אינם מבינים עברית, לכן חייבים להסביר להם בפנטור מימה. למשל: כשמתפללים, פורשים כפות ידיים לשמים; כששותלים עץ בחורשת אהה פרוץ, כורעים על הברכיים, ביד אחת חופים רים בבלטות ובאחרת מעבירים פס על הצוואר, שיבינו בברור שהכוונה לתליית אייב מן; כשזורעים בדמעה, מקנחית את זוית העין במטפת חשכית; וכשקוצרים ברניה, קוצרים ברניה. לפני ריקודים מסובכים כמו "מי יבנה יבנה בית בתל אביב", מקדימה המדריכה פתח דבר: "תבינו שאין אנו יכו לים להיות תמיד רומנטים, כי מתעוררת לפעמים גם השאלה הפרוזאית - מי יבנה בית בתל אביב? אני יודעת מה שאתם תגידו: תנו לי אלפים לירות (שטרלינג?) ואני אבנה לכם בית בתל אביב. היום זה אמנם כך, אבל פעם זה לא היה כך. פעם לא הספיק הכסף בלבד, כי אפילו הייתם נותנים מליון לירות, לא היו בונים לכם בית בתל אביב, מפני שבתים בנו רק חלוצים, פאיונירים, ומי שלא היה פאיוניר, לא בנה בתים. כשבנו בית בתל אביב היו שרים את השיר הזה, שעכשיו ירקדו אותו."

הפלא הגדול של הערב היה כמובן הדין אידיש של אתובה צדוק. כל יהודי בעולם יודע שהתימנים אינם מדברים אידיש (ראה מודעות בניו יורק טיימס על חצי עמוד).

עכשיו מתגלה שכספי המגבית מוצאים על מסרות קונסטרוקטיביות והתימנים חוזרים סוף סוף לחיק היהדות.

חלק בלתי נפרד של כל פעולה בתנועת נוער היא תצוגת אופנה של משכית. כל הדגמים היו אורייגנלים מהחומש וממגילת איכה. לציון מיוחד ראויים הדגמים: "זבת חלב", "שלומציון", "עין הוד", "רבי ביים" ולבוש רועים אסקימוסי מפרחת פיליהים וכובע סיני מהונג קינג, "שמלת רועים". לפי הצעתה של התנועה המאוחדת נגמרה ה פעולה בריקוד הורה סוער, כשהזכיר לי כל הבילויים את ימי חומה ומגדל.

